

Ažuoliukas

LIMITED EDITION

2008

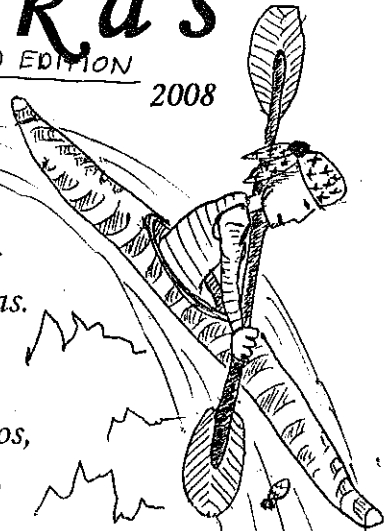
*Sveikina visus mažiukas
Naujas, šviežias Ažuoliukas.
Metai dar vieni praėjo,
Naujos gilės užderėjo.
Linkšmos, gabios, išradingos,
Žygeivingos ir dainingos.*

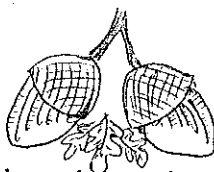
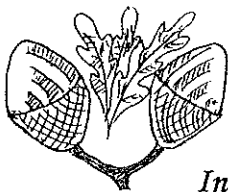

*Daug ką matėm, daug girdėjom,
Sventėm ir į žygius ėjom.
Kloniai, lygumos, kalnai
Buvo it antri namai.
Plaukėm, mynėm, lindom, kopėm,
Mylėt gamtą pasimokėm.*

*Neužmiršom ir draugu,
Nes keliaut kartu - smagu.
O dabar kviečiu visus
Paskaityt apie metus
Kuriuos kebyje linksmiai
Nugyveno Ažuolai.*

Interviu su jaunuoju vadu Romu

Ko tikiesi pradėdamas vadovavimą Ažuolui?

Žinoma, pirmiausia tikiuosi, kad bus labai labai daug žygielių, bent jau stengsiuosi, kad jų būtų kuo daugiau. Manau, kad pavyks išjudinti visus senuosius ažuoliečius, kad jie parodytų pavyzdį kaip reikia keliauti ir pažinti pasaulį. Be viso šito manau pavyks susitvarkyti ir su materialiniu turtu, tinkamai vadovauti tarybai, iš kurios tikiuosi svarios pagalbos. Manau, jei dirbs taryba, tai prie jos mielai jungsis visi kiti. Na tai tik idėjos, bet manau jos realios.

Ar manai, kad jau esi pasirengęs užimti šias pareigas?

Visos tarybos veiklą iš vidaus mačiau beveik visus metus. Mačiau kaip dirbo Justas. Kadangi su juo daug bendrauju, tai sugebėjau išmokti iš jo šį tą. Antra vertus, aš nebijau klausti, tad kas neišku, visada mielai paklausiu jau tą darbą dirbusių ar žinančių kaip tai daroma žmonių. Ir galų gale – esu žemaitis, tad užsispyręs žmogus, todėl galiu viską įveikti.

Su kuo sunkiausiai tavo mąnymu bus susitvarkyti?

Sunkiausia bus įveikti visų pesimizmą ir priversti laikytis punktualumo. O visa kita manau įveikiama, jau dabar pradeda sukintis ratas ir regis ne su tokiu mažu pagreičiu.

Trumpai papasakok apie save, ką mėgsti, ko ne.

Mėgstu riešutus, želė ir ananasinius saldainius ☺. Na, aišku, apie keliones jau nekalbu, manau, ir taip aišku. Ko nemėgstu, tai melo ir stovėjimo vietoje. Jei jau gyvename, tai gyvenkime taip, kad judėtume pirmyn.

Nemanai, kad mažai keliauji kaip vadas?

Kelionėms norėtusi skirti daug daugiau laiko, deja, tenka susitaikyti su realybe, kad didelė dalis savaitgalių užimti kitais reikalais. Bet gal būdamas vadu galėsiu nusikratyti kitais reikalais ir pradėti keliauti į visus žygielius. Na, gal ne į visus, nes pagal planą, kad kiekvieną savaitgalį po žygelių, įlyst keliaujant, gana sunku, manau, kiekvienam.

Baigiamasis žodis.

Ai, daug primąščiau, daug apmąstęs esu. Tikiuosi bent pusę pavyks išpildyti, o jei taip bus, manau, kad Ažuoluose bloguoliu neminės. „Į žygį kas savaite, o kartais ir į du.“

Interviu su buvusiu vadu Justu

Ko tikėjaisi pradėdamas vadovauti Ažuolui?

Tikėjaisi kad pavyks prikelti Ažuolą naujam gyvenimui, ženkliai padidinti narių skaičių, suformuoti naują aktyvių žmonių branduolį. Taip pat norėjosi kažkiek pagerinti patalpas. Deja beveik visų šių dalykų nepavyko pasiekti.

Ką pavyko įgyvendinti?

Tai va kad ir nepavyko to ko norėjosi. Blogas vadas matyt buvau, nesugebėjau uždegt komandos bendrai idėjai.

Ko labiausiai gaila kad nepavyko nuveikti?

Gal ne per stipriai išsireikšiu, bet labiausiai liūdna kad šiandienos Ažuolas beveik merdėja. Po kiek laiko iniciatyva išblėsta ir nebeįvyksta tarybos, bendri susirinkimai. Kritiškai sumažėjo žygielių. Šiaip ne taip tik pavyksta suorganizuot tradicinius renginius. Tikiuosi naujam tarybai užteks užsidedimo visą tai išjudinti.

Kuo skiriasi buvimas vadu ir paprastu tarybos nariu?

Daugiau atsakomybės. Privalai ateiti į kiekvieną susirinkimą net tuo atveju jei tektų pabūt vienam. Vadui reikia būt idėjų generatorium, kuriomis užsidega visą tarybą.

Ar pasikeitė laisvalaikio leidimas po šių metų.

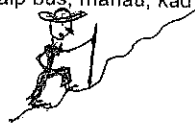
Būnant vadu momentais to laisvalaikio visai nelikdavo. Seniau atrodydavo: vaje kaip paprasta atėjai susėdai ir suorganizavai tarkim kokį renginį, bet pasirodo reikia įdėti nemažai tokio darbo, kurio iki tol tiesiog nematydavai. Dar gal pasikeitė, kad pradėjau daugiau į treniruotes vaikščiot.

Ko norėtum palinkėti naujam vadui?

Tą ir linkėčiau. Būt švyturiu Tarybai ir visam klubui. Reikiam, tvirtam. Daug idėjų, užsispyrimo jas įgyvendinant. Ir, be abejo, Tarybos ir ažuoliečių palaikymo.

Baigiamasis žodis.

Klubas gyvuos tol, kol bus mūsų, ažuoliečių. O mūsų bus tol kol bus įdomu tai, ką daro Ažuolas, kol bus draugų su kuriais norėtume susitikti, keliauti. O bendrumą pajusime tik kartu keliaudami, linksmindamiesi. Taigi daugiau žygielių (ypač gerai paruoštų, teminių) ir renginių visiems ažuoliečiams!

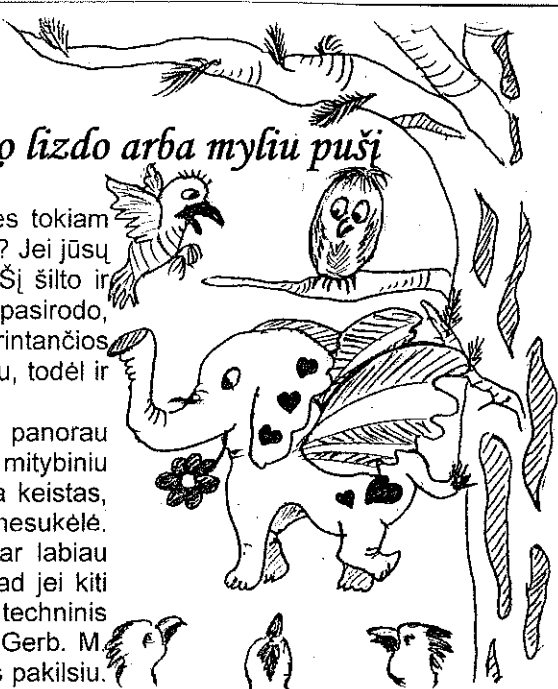
Skrydis iš drambliuko lizdo arba myliu puši

Kaip manote ar lengva įvairyti baimės tokiam drąsoliui kaip Mindaugas Dapkevičius? Jei jūsų atsakymas teigiamas - labai klystate. Šį šilto ir šalto, kalnų ir klonių mačiusį vyruką, pasirodo, išgąsdinti gali tik iš pušų krintančios sunkiasvorės paukštytės. Pati patikrinau, todėl ir jums papasakoti galiu.

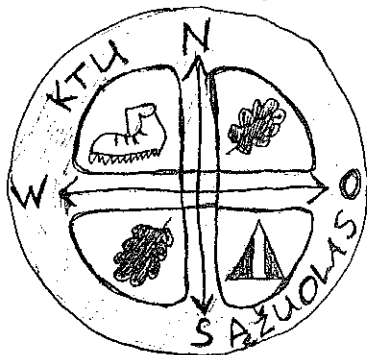
Vieną gražią šventinę dieną panorau paskraidyti. Kaip padarui su dideliu mitybiniu potencialu ir be sparnų šis noras gana keistas, tačiau kitiems skraiduoliams įtarimo nesukelė. Kelioliką minučių rimtai pasvarsčiusi: ar labiau noriu, ar labiau bijau, nusprendžiau, kad jei kiti gali - skrisiu ir aš! Aišku, kilo techninis klausimas: ar drambliukai skraido, bet Gerb. M. Dapkevičius mane įtikino, kad kaip nors pakilsiu.

Lyg gera mergaitė aš dar bandžiau truputį pasilaužyt: gal visgi nereikia likimo už ūsų tampyti, bet kai Gerb. Vytenis Briedis pradėjo man matuoti tokius baisiai seksovus virvelinius triusikačius, iškart susileidau. O kuri atsilaikytų?! Po šito malonumo prasidėjo ne tokia jau įdomi dalis - apmokymai, kurių, pasirodo, nė velnio nesupratau, bet laaabaai įdėmiai klausiausi. Ir galų gale visa suraišiota bei gudriom mintim prifarširuota, garbingo būrio gražių vyrų dėka, ėmiau kilti į aukštąją pušį. Kiek vyrų mane tempė tiksliai nežinau, iki tiek skaičiuoti nemoku. Kilimas nepailgo, susipažinau su pušies tekstūra, kvapu ir grublėtumu, o pakilusi iki paskutinės šakos, suvokiau, jog tenoriu tik vieno - apkabinti JĄ ir NEBEPALEISTI. Tokia karšta meilė suliepsnojo, kad apie išsiskyrimą negalėjau nė pagalvoti. Šį jausmą tiesiog užuodęs Gerb. Jaunavedys Paška, lyg koks įmetėjęs profesorius ėmė aiškinti, kad sakyčiau savo mylimai pušaitėi NE, NEMYLIU, pasileisčiau ir šokčiau. Bet lengva buvo jam iš apačios kalbėti. Manų virė toks karštas jausmas, kad nusprendžiau pasiimti savo likimo draugę kartu ir šokti su ja. Bet pušys irgi neskraido! Tad sudaužiusi man širdį ir palikusi porą melynų atminčiai, mano neprilygstamoji liko stovėti, o aš pajutau laisvą skrydį. Žemyn galva į nebūtį. Tikriausiai, būtent ši jausmų drama taip sujaudino Gerb. M. Dapkevičių, jog jis neleidęs nė padoriai pasisupti, nusprendė kuo greičiau nuleisti mane ant žemės. Tad aš vidutinio traukinio greičiu ir svoriu pasiekiau žemę. Nusileidimas buvo labai sklandus - visu kūnu į samanas. Nuo tokio jausmų pertakliaus man dingo kalbos dovana. Visi taip baisiai išsigando, jog teko kviesti greitąją pagalbą su Gerb. Jonu Pagelba priešaky, tįsti mane į kažį kokią keistą miško palapinatę ir atkočioti bent iki apynormalės būsenos.

O pasakos moralas, brangieji, toks: Drambliai skraido, bet tik iš pušų. Pabaiga.

Kodėl „Ažuolas“ - geriausias pasirinkimas!?

Ar velnias mane nešė, ar angelas sargas atostogų išėjęs buvo, bet taip nutiko, kad atsidūriau KMU (vertėjo pastaba: kur mes užsirovėm?). Ir užsiroviau tai tikran Dantės pragaran. Kaip tik tolyn, tai vis baisyn traukė mokslo liūnai, murkdžiaus juose baltos dienos nematydama, visokius nuodus virdama. Kol, į trečią ratą bežengdama, neapsikenčiau ir išėjau laimės kelio ieškoti į nepažįstamąjį Kauną. O ko nepažįsti, to paprastai bijai. Tad pirmiausia kilo mintis į savignynos būrelį patraukti. Vos tik atėjus pastebėjau, kad esu vienintelė panelė ir smegenyse tąkart kilo impulsas, verčiantis kojas nešti link išėjimo. Tik tarpdury man kelią pastojo rytietiškių bruožų vyras:

-O merdžina! Pas mus? Labai gerai. Dėl kvapo visada reikia.

-Gal ne... Aš jau eisiu...,-sakau.

-Tai ne, ne, tu pabandyk. Pirmas kartas pas mus nemokamas.

-Pirmas, tai pirmas, kad tik nebūtų paskutinis...pagalvojau ir nuojauta neapgavo. Prasidėjus treniruotei, pasijutau it primatų būry vidur džinglių. Treneris davė komandą ir visi pradėjo bėgti ratu klykdami. Ir kuo greičiau bėgo bei garsiau klykė, tuo buvo geriau. Dar po penkių minučių pradėjo vartytis. Bėgo, vertės, stojos, spirdavo koja ir vėl procedūra kartodavo. Na, pamaniau, sveiko kailio iš ten neišnešiu ir dantis išbarstysiu arba, greičiau, padės išbarstyt...O tai tik pradžia buvo...Vėliau sekė atsispaudimų lavina, po kurių man akyse pažaliavo, nekalbant jau apie vadinamos savignynos pratimus, kurie labiau buvo paremti principu - mušk priešininką negailėdamas, nes kitaip pats gausi. Gavau neblogų "padychu"(vert. pastaba-smūgiai [saulės rezginį]), po kurių vos neapsiblioviau, o treneris tik nusišypsojo ir pareiškė: "-Norėjot bobos lygių teisių- tai turėkitės". Na, po šitų žodžių, atsiprašiau į tualetą ir nešiau iš ten kudašiu.

Antrasis kelias vedė šokių karalystėn. Beeinant į ją, vaizduotė jau piešė prinčą, su kuriuo šoksiu tango ar trypsiu mažurką. Nuėjus supratau, kad ko ko, o princas tai jau tikrai nebus. Vietoj jo pagyvenusių moteriškių batalionas. Vadovei liepus, turėjom atsistoti ir šokti su įsivaizduojamais partneriais. „Tik nuo jūsų vaizduotės galios priklauso, kas jis bus: Napoleonas, Brusas Vilisas ar Leonardas Di Caprio“. Pasiklausius tokių kalbų, nieko kito neliko kaip tik sprukt iš ten, kol dar kojos ir galva nuo tokių šokių nesusipynė. Ir nunešė mano eiklosios kojytės KTU „Nemunan“. Na, pagalvojau, kur jau kur, o KTU tai tikrai turėsiu šokių partnerį. Juk ten bernų meka. Pasirodo ir vėl klydau. Aplinkybės buvo panašios. Nori šokti- atsivesk partnerį. O iš

kur aš jį paimsiu? Stoties turguj ar Kaziuko mugėj nusipirksiu? Na neteks būt šokėjėle, neteks. Gal nors dainininkėle? Juk KTU ir choras yra. Juk dainavus esu, plius partnerio pirkt nereik. Pasimoviau ant kabliuko eilinį kartą. Nuėjau į repeticiją, o vadovė kur buvus kur nebuvus liepė padainuot iškart. Aš ir padainavau. Iš susirinkusiųjų žvilgsnių supratau, kad greičiau pabaubiau. O vadovė tik tarė: "Mes ne mėgėjai, mes profesionalai". Taip, daininkėlės iš manęs taip pat neišėjo.

Kitas kelias vedė duobėn. Tupėjau joje ilgai. Ir visas pasaulis atrodė juodas ir pati nevekšla. Taip slinko dienos, kol kartą draugė pakvietė jaunimo organizacijos „Sniego gniūžtė“, kuriai priklausiau mokyklos laikais, renginį. Po jo supratau, kad privalau kažką panašaus rasti ir Kaune. Gana duobėj sėdėt, reik šviežio oro įkvėpt. Atsisėdau vieną dieną prie kompiuterio ir pradėjau žaisti frazėm: jaunimas, organizacija, Sniego gniūžtė Kaune ir t.t. Išmetė krūvą krikščioniškų organizacijų. Vėl eilinė nesėkmė, nes dainuot bažnyčios chore ar platinti religinę spaudą ne mano pašaukimas. Tad iš Prisikėlimo bažnyčios grįžau nešina moliniu angeliuku ir kartėliu širdyje.

Vėl kompiuteris ir vėl tęsiam žodžių žaismą: jaunimas, susibūrimai, skautai. O skautai! Juk jiems taip pat teko priklausyt. Jau n kartą ėjau į n organizaciją. Ir n-tasis nusivylimas. Skautiečiai pasiguodė, kad Kauno organizacija byra, o visas branduolys susitelkęs Vilniuje... Beliko tik atsidusti.

Ir vieną eilinę dieną, jau nieko nesitikėdama ir, greičiau iš įpratimo, vėl žaidžiau su Google programa: jaunimas, aktyvi veikla, sportas, renginiai ir spragt, ponas kompiuteris teikėsi išmesti kažkokio renginio Kapitoniškėse nuotraukas. Pradėjau žiūrėti. Kažkoks žygeivių klubas „Ažuolas“ suorganizavo sąskrydį ten. Nuotraukose nuostabūs gamtos vaizdai, laimingi veidai. Širdį suspaudė. Ot, va, chebrytė organizuoja, dalyvauja, o man gyvenimas pro nosį bėga... Autopilotu įvedžiau žodį ažuolas, bet išmetė kažkokios baldų firmos tinklalapį. Upsss. Gal pridėt žygeivių klubas? Ir vualia, monitoriuje pasirodo KTU žygeivių klubo Ažuolas tinklalapis. Susiradau kontaktinį telefoną ir paskambinau. Atsiliepė vaikas (vėliau sužinojau, kad Vaidotas). Apatiška pasiteiravau kada ir kur galima ateiti pasižiūrėti. Sako nors ir šiandien į kabinetą (paslaptingu numeriu)122, esantį trečiam bendrabuty. Na ką, jau šimtas pirmą kartą, lydima dar dviejų draugių, atšliaužiau į 122. Užeinam, o ten pilnas kambarys žmonių, kažką intensyviai diskutuojančių. Mus pamatę pasižiūrėjo, lyg būtume kokios nykstančios rūšies atstovės. Vėliau supratom, kad įsiveržėm į tarybos pasitarimą. Pavartę metraščius, nusprendėm daugiau netrukdyti ir ateiti į bendrą susirinkimą. Ruošiantis išeiti, į 122 įlėkė apaugęs, tepaluotas ir, apskritai, labiau į valkatą nei į studentą panašus vaikas (aut. pastaba Jonas- Pagelba). Visi labai audringai sureagavo, ėmė jo klausinėt, o jis pasakoti apie savo nuotykius Amerikėj: kaip tranzavo, miegojo kažkur krūmuose ir t.t. Na, pagalvoju, čia ir kažkokie pagerinti..

Kitą trečiadienį vis tik nuėjau ir... neišeinu iki šiol. Ir galiu išduoti paslaptį, kodėl šis klubas geresnis už kitus. Visų pirma todėl, kad tave priima tokį, koks esi: pankas, dratagalvis, moksluikas, namisėda ar šiaip sunkiai besiorientuojantis aplinkoje. Ažuoluos kuo įvairiau - tuo įdomiau! Taveš neįspraudžia į jokių rėmus, normatyvus ir, kaip niekur kitur, dauguma įdėjų, žygių, renginių gimsta natūraliai, savaimė, kaip ir motulėj gamtoj. Kiekvienas narys, it kokia skruzdėlė klajoja tik jam

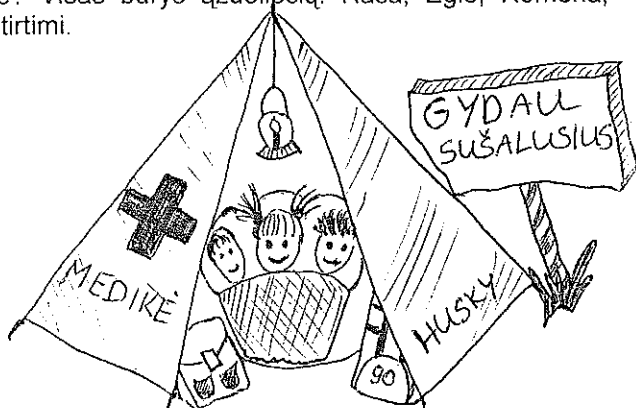
žinomais keliais, bet galų gale visada grįžta į savą skruzdėlyną. Tik ažuoluose yra tokia įvairi veikla. Ir, be to, kad pakeliausi, pažinsi gimtąjį ir svečius kraštus, gerai praleisi laiką ir pasisemsi gyvenimiškos patirties, dar ir, būdamas praktišku žmogum, išspausi naudos jei☺:

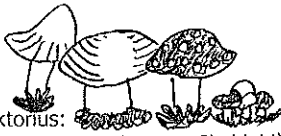
- Įkalbinsi Vytenį, Lauryną, Edą, ar Vaidotą keliauti į kalnus – tu patirsi ko nesi net sapnavęs.
- Norėsi į urvus- čiupk Raimundą, Henriką, Mindaugą K., Andrių B., Liną L. už parankės.
- gal plauksi? Nepaleisk Mindaugo D. ir Sauliaus iš akių.
- Tavo aistra uolos - atakuok Kalėdą ir Rimą.
- Nori gerai orientuotis ar dalyvauti varžybose griebk Agnę, Vilną ar Styrą ir būsi pirmas.
- Jei reikia susiorientuoti kibernetinėj erdvėj padės Ąurimas, Justas ar Romas.
- Nori paklausyt gitarų skambesio- dairykis Pauliaus.
- gal skaniai pavalgyt? Neatsisakyk svetingųjų Dovilės D. ir Indrės kvietimų.
- Sugalvojai ką pasisiūt - konsultuokis su Simona ar Liną Č.
- Reik gražių nuotraukų vestuvėms ir ne tik - Marius ir Jūratė tavo paslaugoms.
- Domina kariniai dalykėliai - Albertas praves pratybas.
- Reik konsultacijos projektų rašymo srity, kreipkis į Vaidą B.
- Nori pašokt ar padainuot - Dovilė ir Saulius pamokys.
- Gal tu aikanas ir nemoki gaminti? Kreipkis į Šefę Romą ir netrukus būsi sotus.
- Reik dailės pamokų - Aurelija padės.
- Sugedo mašina, skalbyklė ar teka kranas - skambink Jonui auksarankiui. Pagalba garantuota.
- Reik gero kritiko- Paulius J. pakritikuos.
- Gal ruošies tapti mamyte? Visas būrys ažuoliečių: Rasa, Eglė, Romena, Simona ar Rima pasidalins patirtimi.

Jeį ką pamiršau, sakykit!
Už sklerozę nesupykit!
Stengiaus vardyti visus.
Na, išskyrus naujokus.
Jie ir taip labai protingi,
Šaunūs, šmaikštūs, išradingi.
Ir įrodymas to bus
Pasirodymas puikus!

Dovilė N.

Red. past. – jei norit išmokti rašyti straipsnius ar prireiks mediko pagalbos - kreipkitės į Dovilę N.

Linkšmybės

Speleo instruktorius:

- Dėmesio! Visi seminaro dalyviai! Skubiai išsirikiuokite su visa įranga, reikalinga leistis į urvus! JONAI, tu ir vėl savo darai! Padėk kuprinę! Kiek kartų tau aiškinau, kad nusileidimo įtaisas - tai tas metalinis daikčiukas: du skridiniai su rankenėle, o ne parasparnis!

Kad miške sužinotumėte kur Pietūs, reikia pažiūrėti į medį. Jeigu tas medis - palmė, jūs jau Pietuose.

Šnekasi du draugai:

- Žinai, girdėjau, kad atsiranda tokių, kurie kopia į kalnus, su virvėm ten kažkaip... Rizikuoja, ir dar tuo žavisi - tikras "ekstrymas"! Alpinistai vadinaisi...

- Aha, aš irgi apie panašius girdėjau - plaukioja srauniausiom kainų upėm... kriokliais ten visokiais! Šitokia rizika!.. Tikri bepročiai!..

- O įsivaizduok, atsiranda tokių, kurie šokinėja iš lėktuvų - parašiutininkai, atrodo... Iš vis - nenormalūs! Kaip taip galima...

- Na gerai, užteks čia plepėt - pakuojam PBL`ą, kraunamės akvalangus ir lipam lauk iš šito šimtmetrinio šulinio... Dar gi du sifonai priešaky...

Turistinės grupės Šveicarijoje gidui įgriso vienos turistės beprasmiški klausimai:

- Iš kur atsirado šie akmenys? - vėl paklausė turistė

- Juos čia sunėšė ledynai.

- O kur jie dabar?

- Nuėjo dar atsinešti...

- Kam kompase veidrodėlis?

- Kad galėtum pasižiūrėti į tą, kuris pasiklydo!

- Mama, žiūrėk, iš dviratininkų pirštinių pirštai kyšo, kaip iš mūsų tėvelio kojinių!

- Mergaitė, važiuojam su mumis į kalnus.

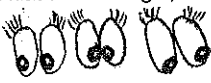
- Aš jau ne mergaitė, jau penkis kartus kalnuose buvau...

Vakarienės metu prie laužo turistas klausia draugo:

- Klausyk, o tie grybai, kuriuos valgome nenuodingi?

- Tu čia mažiausiai klausinėk. Valgai, tai valgyk. Vis tiek visi į palapinę netilpsim!

Metraščio įdomybės

Kitą dieną laikėmės tradicijų ir Kuliamo kalno nesuradome :) Do

Lina vaišina Mindaugo paštetu, kyļa įtarimas ar tikrai Mindaugas slidinėja, jei jau paštetas padarytas...
Romas

Visiems sumigus į didžiąją palapinę atėjo Trombickas, kažkodėl besijuokiantis Vaido ir Linos balsais. Lina

Kažin kodėl nusprendėm, kad reik pažadinti visus potencialius keliautojus, tai paskambinom Giedriui. Kažko labai jau užsimiegojęs pastarasis atsiliepė. Iš balso jau buvo aišku, kad į žygelį eiti neplanuoja. Atsiprašėm ir palinkėjom gero miego. Lina

"Valgyk blyną, vyk kaimyną, kopt į sieną, gausi dar vieną", "Prišerk Kalėda, nepakliūk į bėdą", "Pagirdyk Strą, įsiūlyk blyną", "Uogienė gerai, jei greitai lakstai", "Krepšinis ir blynai - puikūs kaimynai". Roma

Kaip visada teko bėgti orientacinį, bet šį kartą jis buvo normalus! Vilma

Lina ištraukia savo termosiuoką, vaišins kava. Spaiva kavos, koncentracija panaši į ją. Skonis tai tikros čiobrelių arbatos... Romas

Skelbimai

Parduodu
plytas.
Baltos,
panešiotos.
Exvadas.

Parduodu
malkas.
Banzajus

**Sugedo
orkaitė. Reikia
Pagelbos. Lina**

*Reikalingas dvigulis
miegmaišis jaunai
šeimai. Gerai
atsilyginsim. Paulius
ir Vilma*

Rastas puikus kulinaras,
specializacija - balta
mišrainė. Kas pametėt galit
nebeieškoti. Sėkmingai
priglaudėm.

*Vis dar parduodu
bilietus į J. Baltoko
koncertą. Kaina
sumestinė. Kreiptis į
vyr. Čiombe*

Ieškau
neatrasto urvo.
Speleologė

*Ieškomas
komandos narys
KKT varžybose.
Sportininkė*

Parduodu plyšusią
kojinę. Adymo
išlaidas apsimoka
pirkėjas. Anonimas

Produktai jūsų, gira
mūsų... Skambinkit.
Andrius

Kūrybinė grupė: Lina (redaguotoja, linksmintoja), Dovilė (rašytojų rašytoja), Roma (poetė, skyrdžio reporterė), Romas (šneka pats su savimi).